

шуплуваше на ухото: *Внимавай!*... Мой единъ пріятель който съгльда раздраженіето ми дойде да ма избави. Чухъ съвѣтитъ му и оставихъ Князя свободенъ да замине.

— Безполезно е, думаше пріятельтъ ми, безполезно е да сл залавяшь съ такива челоуѣци. Сякога правдината ще бжде къмъ тѣхна страна защото тѣ сѣ силнитѣ. Не знаешъ ли че сякой сѣ кланя на тѣзи лѣскава калъ -- богатството, когато единъ бѣденъ сиромашъ, който сѣ храни съ пота на челото си, сякога ще бжде наказанъ.

— Добръ казвашъ, добръ казвашъ, думашъ на пріятеля си и крачяхъ по бърже да сѣ отстраня отъ тамъ защото надодохъ нѣкоя любопитни да ма питатъ какво е станало!

Отъ тогива най строгитѣ прѣслѣдуванія ма налѣгнахъ безпресечно. День не сѣ минаваше да ма не викатъ въ полиціата за да давамъ смѣткѣ за работитѣ си, а ношіиъ доходяхъ да предирватъ въ стаята ми, забравеа до тогива въ четвъртый катъ на кѣщата; отъ страната на Епископа ма викахъ и ма мѣрияхъ и заплашвахъ, съ една дума, спчкитѣ власти сѣ подигнахъ отгорѣ ми като вѣлци връзѣ стадо.

IV.

Едно събраніе.

Когато Якинтъ лежеше боленъ на одара въ кѣщата на Убрихъ, страшни произшествія ставахъ! Слѣдъ нашето заминуваніе въ сѣщата оная ноцъ Князѣтъ заповѣда сякой да отиде на мѣстото си и никому да не обажда за случившитѣ сѣ, подѣ строго заплашваніе че ще бжде завчасъ изгоненъ отъ служба!

Ето защо слугитѣ пазихъ добръ тѣзи заповѣдъ. Трѣба при това да кажимъ че никоя друга кѣща въ Краковъ не пядявяваше тѣй много както Князь Убриховата — тамъ